

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרב
ערב ש"ק פ' וישב, מבה"ח טבת ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי שגלוב

לרגל יום הולדתו כ"ב כסלו,

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל שתחיי שגלוב

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

הפיחתי לא יעבוד כעת! / משיחת ש"פ ישב החשמ"ו

6 זמן הגאולה

כאשר מחתיהו מצוה - לא שואלים שאלות! / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

9 המעשה הוא העיקר

לפרסם את הניסים / הוראות למעשה בפועל

11 ילחום מלחמת ה' - וינצח

הם מפחדים מיום הבחירות / שיחות בענין שלימות העם והארץ

13 יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

פרק תשיעי / יומן מרחק מהנעשה ונשמע בבית חיינו 770 בשנת תשמ"ו בין י"ט כסלו לחג החנוכה

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מ"ל כתי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

המדור "וילחום מלחמת ה' - וינצח" מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

המדור "יומן תשמ"ו" מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הסכים. הנ"ל אף ניסה להוציא את רש"ב לוינ שנכח באולם בטענה שמשמש בתור עד, אך השופט אמר שיכול להשאיר.

היום העיד ר"י קרינסקי שדבר על מושגים כלליים מה זה ליובאוויטש, רבי וכדו'. אחר-הצהריים הקריא הנ"ל כל מיני אגרות ומכתבים בנוגע למעמד, תו"ת, אגור"ח ועוד.

י"ק ג' / כ"א כסלו: המשך עדותו של ר"י קרינסקי שהקריא אגרות ומכתבים.

י"ק ה' / כ"ג כסלו: היום דבר בתור מומחה - פרופ' ג'ייקובס מאנגליה (יהודי בעל ידיעות רחבות בקבלה, תלמוד וחסידות, אך אינו שומר תומ"צ), הנ"ל דבר יפה על חב"ד, רבי, ספר'י, והביא הוכחות שהספריה היא לא רכושו הפרטי של הרבי הרי"צ. אחריו דבר ר"ק כחצי שעה.

י"ק ו' / כ"ג כסלו: דבר הרב וילהלם (מהספרנים בספריה), הביא הוכחות לכך שהספריה אכן פעלה אחרי תש"י וכו'.

בכל יום הולכים לבית המשפט שתי משמרות של כ-100 איש (ליותר מזה אין מקום באולם). לאחרונה התחילו לחלק כרטיסים מפני ריבוי הבאים.

מובן שכל הזמן העו"ד שלהם מתקיפים בשאלות את העדים שלנו וב"ה הם עונים כהלכה.

י"ק א' / כ"ז כסלו: היום דיברו מהצד שלנו ר' זלמן פוזנר, הרב העכט (עו"ד במקצועו) שטיפל בחלוקת הירושה אחרי תש"י, והרב לויטין בנוגע לאביו ר"ש לויטין.

י"ק ג' / כ"ז כסלו: רש"ב לוינ הביא הוכחות חזקות, אך השופט אמר שיקבל עדותו רק באופן כללי ולא מקצועי. אחה"צ הקריאו עדותו של רש"ז גורארי' אך השופט לא קבל עדותו משום שלא התייחס יפה לחקירה.

אח"כ הקריאו והראו וידאו מחקירת הרבנית ח'ה מושקא, שהעידה בביתה בנוכחות העו"ד של שני הצדדים. כששאלו אותה לדעתה האם הספר'י שייכת לאביך או לחסידים? ענתה: זה הי' שייך לחסידים, מאחר שאבי הי' שייך לחסידים.

בשלב זה החל שמיעת הצד השני: הקריאו מעדותה של ח.ג. אח"ז הקריאו מעדותו של ח.ל. ועדיין לא החליטו אם להביאו למשפט או לא.

אח"ז דבר ב.ג., בחקירה הנגדית שאלו אותו העו"ד שלנו שאלות חזקות, הוא החל לגמגם וחשב הרבה וד"ל.

י"ק ג' / כ"ח כסלו: העיד בשבילם ד"ר שמואל שילה, שהוצג כ"מומחה" לתלמוד מהאוניברסיטה העברית בארץ ישראל, עדותו עסקה בכך שלפי התלמוד יש נסיבות בהן מותר להגיד שקר (כשהכוונה למכתבו של אדמו"ר הרי"צ הקובע שהספרים שייכים לאגודת חסידי חב"ד).

בעדות נגדית הוכיח הרב רלב"ג מאגודת הרבנים את הפשט האמיתי באותה משנה, ובזה הסיר את החילול השם מסילוף דברי הגמ'. הגיעו הדברים לידי כך שכאשר נתבקש הד"ר שילה להגיב על הפירוש האמיתי נסתתמו כל טענותיו.

בלטה מאוד העובדה כי כל עדי של הצד השני הובאו ממרחקים גדולים ולצורך כך קיבלו תשלומים גבוהים ביותר, ואילו העדים של חב"ד הופיעו ברובם הגדול בהתנדבות מלאה, כולל העדים שאינם חסידי חב"ד.

המשך מהלך העדויות והמשפט בשבוע הבא אי"ה.

הפיתוי לא יעבוד כעת!

כאשר יהודי צועק די לגלות - ניגש אליו היצר-הרע בטענה: כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשאר בגלות, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך?! ● אבל יהודי לומד מטענת בני ישראל במצרים שהם מוותרים על ה"רכוש גדול" העיקר לצאת מהגלות שצריכים לצעוק "דאלאי גלות" ולבקש שרוצים כבר לישב בשלוחה! ● ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות אותנו שעבור ה"רכוש גדול" כדאי להשאר בגלות - אבל אתה לא תתן לעצמך להתפתות עכשיו! ● משיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום חפשי ללה"ק: מערכת "יחי המלך"

לפעול זאת, וכיצד הנך חושב שתצליח לפעול בצעקותיך!?

אדרבה, טוען היצר: ע"י צעקתך אתה עוד יכול להרגיז ("אויפרייצן") ולגרום שיהי' בדוגמת "קפץ עליו רוגזו של יוסף" כפי שנגרם ע"י בקשת יעקב בשלוחה, ומוטב יותר שתשאר בשקט ולא תצעק, פן תרגיז את הקב"ה (ח"ו)!

ב. על כך אומרים לו, שבתורה לא נכתב רק המענה על טענת בני ישראל במצרים, אלא גם הטענה עצמה (שמוותרים הם על הרכוש גדול העיקר לצאת מהגלות) נכתבה ונקבעה בתורה מלשון הוראה, ובמילא למדים גם מטענה זו הוראה:

כשם שאז צעקו בני ישראל "דאלאי גלות", שהם מוותרים על הרכוש גדול העיקר לצאת ממצרים - כך גם היום צריכים בני ישראל לצעוק שרוצים לצאת כבר מהגלות.

ואדרבה, זקנך (במצרים) הרשה לפתות

(6) פרש"י בפרשתנו לז, ב.

א. ע"פ תורת הבעש"ט¹ שצריכים ללמוד מכל דבר הוראה בעבודת ה', ועאכו"כ מענין בתורה, יש ללמוד הוראה גם מ(האמור לעיל² -) הסיפור בתורה אודות "ביקש יעקב לישב בשלוחה" ואודות טענת בני ישראל שהם מוותרים על ה"רכוש גדול"⁴ העיקר לצאת מהגלות⁵. וההוראה היא:

כאשר יהודי צועק "דאלאי גלות"⁵ - ניגש אליו היצר-הרע ("דער קלוגניקער") בטענה: מה אתה צועק כל-כך? - כבר קדמוך! בני ישראל צעקו כך בהיותם במצרים, ולא הצליחו לפעול זאת ונשאר בגלות כדי לקבל את ה"רכוש גדול", ועד"ז קודם לכן "ביקש יעקב לישב בשלוחה" וגם הוא לא הצליח

(1) כש"ט הוספת סקכ"ז ואילך. וש"נ.
 (2) סי"ח בשיחה (שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").
 (3) ברכות ט, סע"א ואילך.
 (4) לך טו, יד.
 (5) שם סכ"ז.
 (5*) ד=י לגלות.

חברי כולל "תפארת זקנים לוי"צ" ע"פ הוראת כ"ק אד"ש. וכל הזאל היה מלא מפה לפה, גם בעזרת נשים (שבצד צפון) עמדו ילדים. הכינו בימה לכ"ק אד"ש שירד בשעה 3:15 לתפלת מנחה. בעת ניגון הנרות הללו עודד את השירה בידו הק' בהתאם לניגון (ראה צילום כתי"ק).

לאחרי אמירת הי"ב פסוקים, ניגנו הילדים "ווי וואנט משיח נא" ו"כ"ק אד"ש מחא כפיו הק' בחוזק. אחרי שדיבר בפני המתכנסים ירד כ"ק אד"ש מהבימה ונטל ידיו ארבע פעמים לסירוגין בצד המערבי של בית הכנסת, התפללו תפלת ערבית ולאחר-מכן נגנו ופרצת, עוצו עצה, שיבנה וכו'. כ"ק אד"ש הורה בידיו הק' בחוזק רב להגביר השירה ומחא כפיו הק' בחוזק.

בקשר למסופר ביומן על הכינוס שהתקיים ביום ד' פ' מקץ, כ"ח כסלו, אור לה' דחנוכה ה'תשמ"ו - לחברי הכולל "תפארת זקנים, לוי יצחק" ו"חכמות נשים" - שיחיו וילידים ולידות - "צבאות-השם" - שי' - בביהכ"ס, לאחרי תפלת מנחה, והדלקת נר ה' דחנוכה - הננו מביאים לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום השיחה (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 393)

יח. כמו כן נוסף עוד חידוש ככנס זה - להתפלל יחדיו גם תפלת ערבית.

ולהעיר, שחפלת ערבית שייכת במיוחד לזקנים וזקנות - שכן, ימי הזקנה הם כבחינת "ערבית" ביחס לכללות ימי החיים. לאורך ימים ושנים טרבות) נר מאה ועשרים שנה, ובינתיים - [בוא משיח צדקנו, שאז יהיו חיים נצחיים, שלא בערך לגבי מאה ועשרים שנה.

ולהוסיף, שאע"פ שמתפללים ערבית. אין זה [סתימה לחלוקת המטבעות על מנת לתת לצדקה, שזמנה ביום⁶¹ - מכיון שהדיבור וההמלטה ע"ד נתינת הצדקה היו בסמיכות לתפלת מנחה. והוא [הצדקה בפועל (לעני או למסור) חתי' לאחרי עלות השחר.

יט. ובכן, סדר הרברים [ה] כדלקמן:

לכל לראש - תפלת ערבית כולל יחידו, "בנערנו ובזקנינו כבנינו ונגם)כננוחינו" (בעזרת נשים).

אח"כ ינגנו את [ה] הניגונים האמורים. בהוספת הניגון "ופרצת", אח"כ יחלקו - ע"י ה"טנקיסטים", והמדריכים למדריכות - את המטבעות על מנת לתת לצדקה, וכדאי יוסף כאריא מרילי, כפי נדבה לבו, כדי ה' הטובה עליו.

ואח"כ - נרקוד לקבל שני משיח צדקנו, מתוך שמחה וטוב לבב, הלוך ומוסיף באור.

והתפללו ערבית.

אח"כ ינגנו "עוצו עצה ותופר". אך צדיקים גוים" הש"י שיי ניגן יהיה רצון כו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו". ו"פרצת" (כש"ק אדמו"ר שליט"א מנצח על השירה, בשמחה רבה ועצומה).

אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א מטבעות למדריכים ולמדריכות, לאחראים על הכוללים, ול"טנקיסטים" שיחיו - כדי לחלק בין כל הנאספים שיחיו.

תיאור מהלך המשפט:

יום ג', תג פגאולא כ"ח כסלו: אתמול ה' רק הפתיחה, והיום החלו הדיונים. בבוקר נסה העו"ד שלהם לדחות את תחלת המשפט בשבוע ימים בטענה שלא הספיק להתכונן, אך השופט לא

והמצב כעת הוא שכבר הגענו לענין שהוא לא רק היפך מחינוך הכשר, המכונה בשם "חינוך דתי", אלא גם היפך בכלל מחינוך יהודי; ולמרות שאלו ענינים הצריכים להאמר, אך כיון שאינם בזכותם של ישראל – שיאמרו אותם אחרים.

הדבר היחיד שעלול לזעזע אותם

והדבר המבהיל בכל זה, עד היכן הם התדרדרו, והעולם לא מבחין, ואפי' מפחדים לומר להם שהם חורצים את דינם למטה – שהרי סוכ"ס מוכרח לבא לבחירות, ואז לא בא בחשבון שיבחרו בהם – שזה הדבר היחיד שעלול לזעזע אותם.

כאמור, בנוגע לדין של מעלה – הם חושבים שיעשו תשובה, ואכן יעשו תשובה; למרות הנאמר "האומר אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה", הרי מבאר אדמו"ר הזקן באגרת התשובה שרק אין **מספיקין** מלמעלה, אבל אם "דחק ונכנס" – אזי "אין לך דבר העומד בפני התשובה", ולכן חושבים הם – הם נהיו, פתאום, 'חסידים' של אדמו"ר הזקן... – נחטוף עוד יום, ועוד שבוע, ועוד חודש, כמו שמשתמשים עם זכויות לבנה שאפשר להשתמש בה רק יום אחד, ולמחר היא תשבר, בכ"ז משתמשים בה היום – ובגלל חשבון זה לא מפחדים מיום הדין.

אך מה כן מזעזע אותם – העובדה שביום הבחירות הם עלולים לא להבחר.

ובינתיים, אין אומץ להוריד אותם מכסאותיהם **עכשיו**, ולהושיב במקומם מישהו אחר, אפילו שלא יהי' בעל תוקף גדול, אבל לכל הפחות שיהי' לו תוקף כזה – שכשיבואו אליו ויראו לו שהנה הוא עשה דבר שאסור מן התורה, ועד כדי כך שהוא מג' דברים ד"יהרג ואל יעבור" וכו' – יהי' לו את התוקף לעשות לפחות מה שכתוב בתורה על "הירא ורך הלבב": "ילך וישוב לביתו",

ולא לנצל את מעמדו ומצבו כדי ש"ימס את לב אחיו כלבבו" – שהם גם לא יעשו כלום, וגם לא ימחו. ועד שמהנהגה זו משתלשל ענין מבהיל ביותר, שאין כדאי להאריך בו, מספיק מה שדובר כבר, ואולי גם בזה הי' צורך לקצר.

ה. [. . .] ויהי רצון, וכמדובר, שהיות ורואים שאין לנו שום עצה נגדם – זה גופא סימן והוכחה שאין זה ענינו, אלא ענינו הוא למחות – שזוהי לא דעת תורה! זה ענין של היפך התורה, והיפך פסק-דין גלוי בשולחן-ערוך ה' שבת שצריך ליטול נשק ולא להניח להם להתקרב לעיר הסמוכה לגבול, ואפילו אם זה בחו"ל, אין לזה קשר לאיסור של "לא תחנם", ולא ל"אל תתגרה בגוי גדול" או בגוי קטן, וכן בכל הענינים שמדביקים לזה למרות שבעצם אין לזה כל קשר, וכן אין לזה קשר לג' השבועות ולכל הענינים,

אלא זה קשור לענין אחד ויחיד, אבל שהוא ענין עיקרי – "פיקוח נפש" של כמה וכמה מישראל, היל"ת, "וישמרם ה' צורם ויארק ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים".

וכל אלו שמתנהגים בצורה הפוכה – שהקב"ה ימחל עונם, ויוריד אותם מכסאותיהם, ויושיב במקומם, כדלעיל, "שופטייך כבראשונה ויועצייך כבתחילה", בעגלא דידן בביאת משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"ק פ' מטות-מסעי ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מספרת לנו התורה את טענת בני ישראל ואת מענה הקב"ה, הלא אילו לא היתה התורה מספרת זאת, לא יכל היצר לטעון שלא צריכים עתה לצעוק כיון שזה בין כך לא יעזור, כפי שהי' אז?

והביאור בזה, שהיא הנותנת: אם התורה לא היתה מביאה את השאלה והתירוץ, הי' בא היצר ושואל את השאלה ומתרצה כדי לבלבל יהודי ולעכב אותו מלצעוק "דאלאי גלות!" לכן כותבת זאת התורה, בכדי לבטל ("באוורענען") מלכתחילה את טענת היצר ושידעו מיד את המענה, כך שיהודי לא יפסיק לצעוק "דאלאי גלות" אפילו לרגע אחד!

וזהו גם הלימוד שישנו מיעקב:

כשם ש"ביקש יעקב לישב בשלוה", כך צריכים בני ישראל לבקש שרוצים כבר להיות בהתיישבות. אלא שבני ישראל למדים מהסיפור לבקש התיישבות לא רק כפי שמונן אצל הנברא למטה – "וישב יעקב", אלא "וישב" סתם, "וישב" של הקב"ה (ש"וישב" היא תיבה בתורת ה') – התיישבות **אמיתית**, כפי שהקב"ה מבין מהי התיישבות! וביחד עם זה – "וישב" **בפשוטו**, התיישבות לבני ישראל בתור נשמות בגופים בעולם הזה הגשמי.

והענינים שבינתיים – ש"קפץ עליו רוגזו של יוסף" – הם רק הכנה לבוא להתיישבות אמיתית, ועכשיו כבר יצאו ידי-חובת כל ענינים אלו, והגיע הזמן שתהי' התיישבות אמיתית.

וכאמור, מצד אחד זו התיישבות אמיתית, התיישבות כפי שהיא באה מהקב"ה (שהוא למעלה מכל הענינים), וביחד עם זה נמשכת ההתיישבות האמיתית בחייו של כל יהודי בתור נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, כפירוש הפשוט ב"וישב" ע"פ הלכה (שהלכה היא דוקא בפשוט) – "דבר ה' 17' זו הלכה" 18

שקשור עם "דבר ה' זה הקץ" 19' (כמובן מזה שהגמרא אומרת 20' שני פירושים אלו על אותו פסוק – "דבר ה' 17'").

ובפשטות – שמיד באה הגאולה האמיתית והשלימה, וישנה אז התיישבות אמיתית ושלימות בכל הענינים: שלימות העם – "בערנינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו" 21',

וישנו ה"רכוש גדול" – "כספם וזהבם אתם" 22' כפשוטו, וגם כפי שזה ברוחניות – אהבה ויראה 23', שלימות התורה ומצוותי',

ונפעל בשלימות ה"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – בארץ הקודש, שלימות הארץ, עד "כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך" 24', שנוסף לשבעת הארצות יתנו לבני ישראל גם את ארץ קיני קניזי וקדמוני שעד אז היו בידי גוים ("גוי'שע הענט") – מהפכים אותם, ודוקא עי"ז נהי' "וישב גו' בארץ מגורי אביו" 25' באופן של התיישבות אמיתית, כיון שיתרון האור בא מהחושך דוקא 26', ועד"ז בנוגע לכל הענינים – תהי' בהם המעלה דאיתהפכא עי"ז שיוציאום מידי גוים ומהפכים אותם לקדושה הכי נעלית,

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה עי"י משיח צדקנו, וישנו ה"וישב", התיישבות אמיתית ובפשטות בעוה"ז הגשמי, במהרה בימינו ממש ובעגלא דידן ממש.

18) שבת קלח, ב.

19) שם.

20) שם.

21) כמ"ש ביצי"מ – בא י, ט.

22) ישעי' ס, ט.

23) ראה תו"א ריש פרשתנו. תו"ח שם נח, א ואילך.

ובכ"מ.

24) ראה יב, כ. וראה שופטים יט, ת.

25) פרש"י שופטים שם.

26) ראה ס' הערכים-חב"ד ערך אור – ביחס

לחושך ס"ח. וש"נ.

17) עמוס ת, יב.

כאשר מתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

מלחמתם של החשמונאים עם היוונים היתה באופן של "גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים"¹ כו'.

ולכאורה צריך להבין: מכיון שהם היו חלשים ומעטים, מהי אם-כן הסברה לצאת למלחמה?

דהרי, ממה-נפשך: אם הם סומכים על הקב"ה שיעשה להם נס - צריכים להתפלל להקב"ה ולומר תהילים וכו', אבל לא לצאת למלחמה; ואם מצד דרך הטבע - הרי במצב כזה שהם חלשים ומעטים, אין טעם (ע"פ טבע) לצאת למלחמה. וא"כ לא מובן, מדוע מלכתחילה הם יצאו למלחמה?

ובאמת ישנה גם דרך אחרת, כפי שהי' ביציאת מצרים, שהקב"ה אמר "ואתם תחרישון"² - אף שהיו בידם כלי נשק, שהרי "וחמשים עלו בני" מארץ מצרים"³, עד (כפי שמסופר במדרש⁴) שהיו ארבע כתות של יהודים שאחת מהם טענה שיש להלחם במצרים, וכיון שתורת אמת מספרת את-זה, מובן שלסברא זו הי' מקום, ואעפ"כ הקב"ה אמר להם "ואתם תחרישון";

אלא הענין הוא:

כאשר מתתיהו אומר "מי לה' אלי" ומצוה ללכת למלחמה, הרי כשמתתיהו מצוה - לא שואלים שאלות! אפי' אם זה לא מובן ע"פ שכל, ואפי' ע"פ שכל דקדושה - כיצד יתכן שיהי' טבע ולמעלה מהטבע יחד, שזהו לא רק דבר והפוכו, אלא שני הפכים יחד - אעפ"כ, כיון שמתתיהו כך ציוה, לא שואלים שאלות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וישב, שבת חנוכה, מבה"ז טבת ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(1) מתוך נוסח ברכת "על הנסים" בחנוכה.

(3) שם, יג ובפרש"י.

(4) מכילתא שם עה"פ.

(2) בשלח יז, יד.

"ביקש יעקב לישב בשלוה"

[. .] אע"פ שכאשר "ביקש יעקב לישב בשלוה", נתמלאה בקשתו רק למשך זמן, ולא בתכלית השלימות, שהרי לא היתה הגאולה השלימה תיכף ומיד - הרי הסיבה לכך אינה

הם מפחדים מיום הבחירות

בתרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. אמנם אין ענין, ובפרט במוצאי שבת, ולהזכיר ענינים שהם היפך זכותם של ישראל, אבל מכיון שנמצאים בשלושת השבועות, ואין לך יום שאינו מרובה משל חבירו וכו', שמיום ליום מתווסף יותר בענינים שהם היפך מ"מעלין בקודש", ומחפים על זה בכמה לירות שמקבלים ומכסים על ענינים מבהילים!

עד כדי כך לא יכלו לשער, אפילו כשהיו דתיים שאינם חרדים כמו אלה של עכשיו, לא הי' להם את התוקף לחפות ולכסות על ענינים כאלה, למרות שעל כמה ענינים כן הסתירו. אבל עכשיו, התווסף שהיכן שמבקשים 'הכשר' - מקבלים; חוץ ממתי שלא מבקשים, או שמדובר בדבר שאף אחד לא יוכל לסבול - אך גם אז שותקים בשתיקה גמורה, ומשימים עצמם כלא יודעים מהדברים המתרחשים שדוקרים את העיניים, רחמנא ליצלן.

וכאשר זה נדפס ומתפרסם בעיתונים וכבר לא יכולים להשתמט - הם מתחילים להתנצל באמתלאות ותירוצים שונים ומשונים, וכהלשון הידוע בראשונים, שהמילה "אמתלא" מורכבת משני מילים: "אמת - לא".

אותו אחד בעצמו יודע שאין זו הסיבה האמיתית, והוא יודע גם שהשומע יודע שאין זו אמת, אך אעפ"כ, הוא הרי אדם גדול, והוא לא יכול להשאיר דבר מוקשה על עצמו - ולכן הוא חייב לומר איזו-שהיא אמתלא - "אמת לא".

וכשמקשים לו, היתכן, איך הרהבת להשתיק דבר כזה? הוא עונה: כאן הייתי עסוק בתורה, וכאן ישנתי, וכאן הייתי עסוק בצרכי ציבור וכו' וכו'. וכל זה, אפילו כשמוכיחים לו שסיפרו לו על זה והוא עצמו השתיק זאת, ומביאים את אותו אדם שהוא פקד עליו לשתוק כדי שזה לא יפריע לתקציב של הישיבה,

- שזה היפך התורה, והיפך האנושיות, והיפך שכל הפשוט; והעיקר, שגם לפי חשבונם הם, הרי סוף-כל-סוף הציבור יתפוס מה קורה, והרי סוכ"ס יגיע יום הבחירות...

ב. אנשים אלו הם (כנראה) כאלו שהדבר האחד והיחיד שיכול להשפיע עליהם זה - כאשר אומרים להם שיבא "יום הדין".

ואין המדובר אודות יום הדין שלמעלה, כי על זה הם טוענים, שב"יום הדין" שלמעלה יש להם מספיק זכויות:

הם מחזיקים ישיבה, ונותנים לה כמה לירות, ולישיבה אחרת גם נותנים מספר לירות, מורידים תקציב לישיבה שאינה מציינת להם ומוסרים א"ז לישיבה שהם בטוחים שינידו להם בראשם, ועל כל ענין יאמרו "הן הן", נעשה קודם לנשמע, עוד לפני שידעו במה מדובר.

וכאמור, הם מוכנים להוריד כסף מישיבה שאינה מציינת להם, ע"מ לתת לישיבה אחרת שכן מציינת, למרות שעל-ידי-זה יורדים לחיי ראש הישיבה של אותה ישיבה - אך גם מזה לא מתפעלים!

בידו הק'. קבוצה של יהודים אמידים שהגיעה מצרפת בערב שבת מצאה את מקומה בהתוועדות על הפירמידה הגדולה שבמערב הזאל. ניתן היי להבחין בקירוב מיוחד של כ"ק אדמ"ר לאורחים אלו כבר בניגון הראשון בעודדו את השירה לעברם כו"כ פעמים בתנועות עזות. ועדיין לא שיער אף אחד עד היכן יגיעו הדברים, והיתה זו הפתעה גמורה שעה שהרבי פתח את ההתוועדות במילים: "הרי הגיעה קבוצת אורחים מצרפת"...

מיד אמרו האורחים 'לחיים', כ"ק אדמ"ר שליט"א ענה להם בניד ראש, והקהל החל לנגן "האדרת והאמונה" בניגון המצארי הצרפתי. כ"ק אדמ"ר שליט"א עודד את הניגון בחוזק, ולפתע... פנה לימינו וסימן לשרוק! ...שריקות מכל צד פלחו את האויר כשכתגבורת לזה ממשך הרבי לעודד עזות בתנועות רצופות משך זמן.

לאחר מכן התחיל הרבי בשיחה הראשונה. בשיחה זו דיבר על המהפך שקרה במדינת צרפת ממצב שלא למעליותא בעניני יהדות, אל תקופת הפצת יהדות באופן מיוחד, ועד כדי כך שבשמה, צרפת, ניכר בגלוי שהיא גימטרי של 770.

בהמשך דיבר על כתבי-יד שהודפסו לראשונה במדינת צרפת, והרי טבע הסקרנות של יהודי מגרהו ללמוד בספר חדש לא רק את הכותרת אלא את כל הספר...

בסיום השיחה התבטא "הנה נכנס משיח צדקנו בבית הכנסת ובית המדרש זה!"

אחרי השיחה טעם הרבי מהיין, ואח"כ מהמזונות. הקהל ניגן את 'מצארי נפוליון' וכ"ק אדמ"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. לפתע פנה לאחוריו אל ספסל הזקנים, ביניהם ישב הרה"ח הרה"ג ר' מרדכי שיי בלינוב מוועד רבני ליובאוויטש - צרפת, ושאלו בערך בזה הלשון: "וואו איז איער עולם?" [=היכן הקהל שלכם?] ושוב שאל הרבי: "וואו איז דער פראנצויזישער עולם?" [=היכן הקהל הצרפתי?] הנייל סימן לרבי על מקום עמידתם, אך הרבי לא הרפה והמשיך לתמוה ולסמן בתנועות ידיו... עד שהלה קלט, ומיד הורה לקהלו שיאמרו 'לחיים' לרבי. עתה הורה לו הרבי לומר לחיים על כוס גדולה, ועודד לעברו.

כאן החל הרבי לעודד את השירה בחוזק רב, ולפתע – בשתי ידיו הק' יחד! ובמהירות...

אח"כ החל בשיחה השני. בשיחה מיוחדת זו התייחס הרבי לנס גדול שאירע במדינת צרפת! והוא – ההמנון הצרפתי שהי סמל לשחרור המדינה מעול מלכות – נהפך לניגון חסידי, ובה בעת בוטל באורח פלא וחדל מלשמש כהמנונה הרשמי של המדינה! בהמשך דובר אודות שימת ולב והכרה בניסים אלו, ואמר שאף שדיבר על כך כו"כ פעמים, מעורר הוא על זה שוב. – דבר לא רגיל, שגם הוסיף בהרגשה שהדיבורים הם בעצם "בעליונים" ורק רומזים "בתחתונים". בסיום שיחה זו הזכיר הרבי את שמות כל הנשיאים, מהבעש"ט ועד נשיא דורנו.

כהמשך ספונטני למדובר בשיחה, ניגנו שוב את הניגון "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. גם עכשיו עודד הרבי בחוזק, ובאמצע הניגון סימן לאורחים לומר לחיים. המשך לעודד בתנועות מהירות ורצופות ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד בתנועות קצובות, כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

בסיום השיחה השלישית ניגנו "שובה" וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" החל הרבי לעודד בשתי ידיו הק' יחד בחוזק רב ובמהירות. גם האורחים הנכבדים לא נשארו אדישים... והצטרפו לשמחה מכרכרים ומפזזים בכל עוז.

בשיחה רביעית הזכיר ע"ד חלוקת משקה. היו 30 בקבוקים והסדר היי כרגיל.

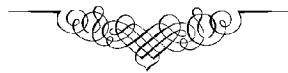
אלא מפני שהתערבו ענינים צדדיים כו', שכן, יעקב מצדו הי' מוכן לגאולה השלימה לאחר שסיים את עבודת הבירורים בבית לבן, ואפילו לאחר העיכוב ד"הילדים רכים גו" – הי' מספיק עיכוב של שנים ספורות בלבד כדי להשלים את כל עבודת הבירורים, כך שהיו יכולים לבוא מיד למצב ד"לישב בשלוה" בגאולה השלימה.

[ומה שהיתה צריכה להתקיים גזירת ברית בין הבתרים – הרי שאלה זו היא בתקפה גם בנוגע להמבואר שיעקב חשב שעשו נתברר כבר, ובמילא יכולים כבר ללכת לגאולה השלימה, דלכאורה, כיצד חשב כן כאשר ידע אודות גזירת ברית בין הבתרים! והמענה לזה – כפי שמבאר בעל הגאולה בתו"א שענין השעבוד יכול להיות גם ע"י העבודה דלימוד התורה: "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא ליבון הלכתא כו". וכן הוא בנוגע לגלותו זה – שאם ישנה איזו גזירה ח"ו על ענין של שעבוד וגלות, יוצאים י"ח ע"י היגיעה בלימוד התורה, וזהו א' מהטעמים על ההשתדלות בנוגע לקביעת עתים לתורה].

אלא שמסיבות שונות (כ"ב שנה שלא קיים מצות כיבוד אב, וכיו"ב) – "קפץ עליו רוגזו של יוסף", וכתוצאה מזה – כללות הענין דגלות מצרים, וכל הגלויות שלאח"ז;

אמנם, בימינו אלו, לאחר שכבר עברו ריבוי שנים מאז שאמרו בגמרא ש"כלו כל הקיצין", ובפרט לאחר הבטחתו של אדמו"ר האמצעי שכבר יצאו י"ח כל הענינים דחבלי משיח כו', ועאכו"כ לאחר דבריו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו אלא "לצחצח את הכפתורים"!! – הרי בודאי שיכולים לבוא תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הענין ד"לישב בשלוה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"א כסלו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

רכושו וחפציו של נשיא דורנו ישמרו לעתיד-לבוא בבית המקדש

החילוק בין פ' וישב לפ' וישלח הוא: בפ' וישלח מודגש שעדיין צריכים לשלוח שלוחים ולתקן את העולם, ועד כדי כך שצריכים להתעסק עם "ארצה שעיר שדה אדום" שזהו מקום תחתון. ויתירה מזו: מקום הפכי. וזהו המשך הפרשיות מוישלח לוישב: "וישב יעקב בארץ מגורי אביו", ופרש"י "ביקש יעקב לישב בשלוה", ועד לשלימות ענין ה"שלוה" לעתיד לבוא בגאולה האמיתית והשלימה.

ויה"ר שתומ"י נזכה "לישב בשלוה" בגאולה העתידה. ובפרט, לאחר שנשיא דורנו העיד – ומעיד – שכבר צחצחו את הכפתורים, והיינו, שאפילו הכפתורים שהם טפל דטפל – המשמשים רק את הבגד וטפלים אליו [וכידוע דיני טומאה וטהרה ש"כל המחובר . . לטהור טהור", שבזה מודגש עד כמה שהכפתור טפל ובטל לבגד] והוא (הבגד) משמש את האדם ובטל אליו – גם הם מצוחצחים כבר, ועד ש"כלו כל הקיצין" כדברי הגמ', ומכיון שהתורה אומרת כך הרי פסק-דין בתורה משנה מציאות – שנזכה תומ"י לביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים – במקום שבו בני"ה הם נשמות בגופים.

ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה, ואין לתלות זאת בכך שבנ"י לא חיכו מספיק – משום שכבר חיכו וחיכו ("מ'הָאָט שוין געוואָרט און געוואָרט און איבער-געוואָרט"), ומה שחסר הוא רק הרגע שלאחרי הרגע ההוא, שבו תבוא הגאולה האמיתית והשלימה.

וכבר ישנו ה"רכוש גדול" בתכלית השלימות, ומזה גופא שכבר עברו כמה שעות ביום זה והגאולה עדיין לא באה מוכח שמיתוסף ב"רכוש גדול" עוד יותר. אבל לאחרי כל זה, ידועים דברי המדרש שבני ישראל אומרים להקב"ה שהם מוותרים על כל ה"רכוש גדול" – העיקר לצאת רגע קודם מהגלות.

וכידוע המשל בזה, שהרכוש גדול הוא כמונח בקופסא והמפתח שלה ניתן לכאו"א מישראל, באופן כזה שהוא הבעה"ב היחידי וכשירצה יוכל לפותחה, ואינו צריך לשאול אף אחד, לא בישיבה של מעלה ולא בישיבה של מטה, להיותו הבעה"ב היחידי עלי'.

ויה"ר שהגאולה תהי' כבר בעבר, ובמיוחד לאחרי שכבר קראו בתורה בפ' וישלח והפטרטה, עד לסיום ההפטרטה "והיתה לה' המלוכה" – על כל אומות העולם המנויים לפני"ז, בגאולה האמיתית והשלימה.

וזו מודגש גם בסיום הפרשה, ששם מסופר באריכות אודות כל בני עשו ואלופיהם, שהסיבה לכך היא בכדי להדגיש את גדלותו של יעקב אבינו עליהם, כפרש"י, שגם בזה מודגש ש"והיתה לה' המלוכה" על כל אומות העולם, ועד לסיום הפרשה שמהפכים אפילו את "אלוף מגדיאל" – "הוא רומי", שמורה על רוממות דלעו"ז, וגם הוא נהפך ("מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא") לרוממות דקדושה, "והיתה לה' המלוכה".

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר", ועובדי' הגר וכל צדיקי עולם בראשם, ונשיא דורנו בראשנו, וזוכים לגאולה האמיתית והשלימה מתאים לשמו יוסף יצחק, שנעשה "יוסיף אדני-שנית ידו... ומאיי הים" – קיבוץ גלויות. וכל זה מתוך שמחה וטוב לבב כשמו השני – "יצחק".

וזוכים תומ"י לקבל את כל העניינים דנשיא דורנו, הספרים והכתבי-יד, וקשרי המכתבים שנמצאו עתה, וכל שאר הרכוש, ואין הזמ"ג להאריך בזה עתה. ולוקחים אותם תומ"י לארצנו הקדושה, ושם גופא לירושלים עיה"ק, ובביהמ"ק. וכידוע שבביהמ"ק היו לשכות וחלונות שבהם היו הכהנים שומרים את בגדיהם, וכ"ש שיהודי שעבודתו היא בבחינת כהן-גדול שלע"ל רכשו וחפציו יהיו בביהמ"ק.

(קטע מר"ד מהתועדות ש"פ וישלח, י"ד כסלו ה'תנש"א - רשימת השומעים, בלתי מוגה)

המדרשים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל** בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

ולעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר **נטע אורי** ע"ה ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ר **משה באר** ע"ה

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחטיא - מרת **חי' רחל** בת **שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

לפרסם את הניסים

[. .] ראשית, צריכה להיות ההכרה וההודאה לה' על הניסים שהוא עושה.

ובפרט כאשר עומדים בסמיכות לימי החנוכה שענינם הוא "פירסומי ניסא" – ממילא אפילו אם-תימצי-לומר שבשאר ימי השנה לא צריכה להיות כזו הדגשה בענין של פירסומי ניסא (כדמוכח מזה גופא שזהו ענינם של חנוכה ופורים וכיוצא בזה) – הרי בימי חנוכה צריך להיות פירסומי ניסא, ויש לומר, שזה כולל לא רק את נס המלחמה ונס החנוכה (של פך השמן) אלא פירסומי ניסא בכל הניסים שהקב"ה עושה לבני ישראל – "בימים ההם בזמן הזה".

ועוד והוא העיקר: ההכרה וההודאה ונתינת השבח לה' על הניסים שהוא עושה, נוסף על היותם ענין של הכרת טובה – ה"ז גם נוגע **לביאת משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה**, כפי שהגמרא אומרת²: "ביקש הקב"ה לעשות חזקי' משיח... אמרה מידת הדין לפני הקב"ה... חזקי' עשית לו כל הניסים הללו (שניצל מסנחריב ונתרפא מחליו³) ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח".

על-פי זה מובן בעניננו, שפירסומי ניסא של הניסים שעושה הקב"ה בזמננו – הרי זה נוגע להבאת הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

ומזה מתקבלת ("הָאָט מען אַרויס") הוראה עיקרית: מאחר שכבר עומדים לאחרי כל העניינים, והגאולה עדיין לא באה – דבר נכון ביותר הוא לעסוק בענין של "פירסומי ניסא", לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום – את הניסים שהקב"ה עושה עימנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!

ועל-אחת-כמה-וכמה בימי החנוכה, שענינם הוא "פירסומי ניסא" כנ"ל – יש לראות לנצל ימים אלו, נוסף לכל הפעולות ומבצעי חנוכה, גם – כדי לערוך התוועדות חסידים [או לקרוא לזה בלשון אחר, בכל מקום לפי ענינו, "אזלת לקרתא הלך בנימוסי"], בכל יום מימי החנוכה, ולדבר שם דברי תורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, ולקבל החלטות טובות בכל עניני תורה ומצוות, ובאופן של מוסיף והולך ואור (בהתאם לנרות חנוכה), ועוד ועיקר – לדבר בענין פירסומי ניסא, הניסים "בימים ההם בזמן הזה".

(משיחת ש"פ וישב, כ"ג כסלו, מבה"ח טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

להלן יומן מיוחד המתאר את ההתרחשויות שאירעו במהלך ההתוועדות דש"פ וישב ה'תשנ"ב (מתוך "בית חיינו" 117):

בהכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות (מוקדם מהרגיל) ניגנו "על ניסיד". אחרי הברכה על היין התחילו, כבכל שבת בתקופה האחרונה, לנגן "זאָל שוין זיין די גאולה". מיד בתחילת הניגון נתן הרבי לילד שארף שי' פרוסת עוגה, ותוך כדי עניית לחיים לקהל שי', התחיל לעודד

(3) פרש"י שם.

(1) שבת כא, ב ובפרש"י.

(2) סנהדרין צד, א.